

216

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 czerwca 1960 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 69, poz. 435) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu:

- 1) artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 69, poz. 435);
- 2) paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, rozumieć należy ustawę z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 69, poz. 435).

§ 2. Środkami trwałymi w rozumieniu przepisu art. 1 ust. 1 są budynki, maszyny i urządzenia techniczne, które w ciągu okresu użytkowania biorą udział w powtarzających się procesach gospodarczych lub im służą i których okres użytkowania ze względu na ich zwykłą przydatność techniczną przekracza 5 lat, a cena nabycia lub wytworzenia przekracza 1.000 zł.

§ 3. 1. Remontem kapitalnym w rozumieniu przepisu art. 1 ust. 1 jest naprawa, wymiana lub uzupełnienie uszkodzonych elementów budynku, maszyny bądź urządzenia dla przywrócenia tym obiektom sprawności technicznej, zmniejszonej na skutek zużycia lub uszkodzenia w związku z ich eksploatacją, jeżeli koszt tego remontu wynosi:

- 1) ponad 1 do 70% wartości budynku w stanie nowym, nie mniej jednak niż 10.000 zł;
- 2) ponad 30% wartości maszyny bądź urządzenia w stanie nowym.

2. Nie uważa się za remont kapitalny nakładów, które dla zachowania ciągłości użytkowej obiektów czynnego gospodarstwa majątku trwałego (środków trwałych) powinny być dokonywane bieżąco.

§ 4. 1. Przez określenie nowe maszyny bądź urządzenia, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2, rozumie się również używane maszyny bądź urządzenia nabyte w jednostkach gospodarki uspołecznionej oraz złożone z części używanych maszyn i urządzeń nabytych w jednostkach gospodarki uspołecznionej.

2. Nabycie nowych maszyn bądź urządzeń powinno być stwierdzone dowodem nabycia od przedsiębiorstwa trudniącego się na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej produkcją, montażem lub sprzedażą nowych maszyn lub urządzeń, a nabycie używanych maszyn bądź urządzeń albo ich części — dowodem nabycia od jednostki gospodarki uspołecznionej.

3. Nabycie maszyn bądź urządzeń albo ich części w przedsiębiorstwie sprzedaży komisowej nie uprawnia do korzystania z ulg podatkowych.

4. Ulgi nie przysługują w przypadku stwierdzenia przez organ finansowy, że nabyte maszyny lub urządzenia nie zo-

stały zainstalowane w zakładzie i nie biorą udziału w procesie produkcyjnym.

§ 5. 1. Rzemieślnicy objęci przepisami ustawy — w celu uzyskania ulg podatkowych z tytułu inwestycji — są obowiązani:

- 1) w terminie 14 dni od daty nabycia maszyny bądź urządzenia, od daty rozpoczęcia budowy, odbudowy lub rozbudowy budynków bądź od daty rozpoczęcia kapitalnego remontu — zawiadomić o tym organ finansowy właściwy dla wymiaru podatku dochodowego, opłaty za kartę podatkową bądź ryczałtu;
- 2) w terminie miesięcznym po ukończeniu inwestycji, o których mowa w pkt 1, złożyć odpowiedni wniosek do organu finansowego wymienionego w tym punkcie o przyznanie ulg podatkowych.

2. Do wniosku o przyznanie ulg podatkowych z tytułu budowy, odbudowy, rozbudowy oraz kapitalnego remontu budynków należy dołączyć:

- 1) zatwierdzony projekt i pozwolenie budowlane na dokonanie budowy, odbudowy lub rozbudowy budynku lub części budynku, jeżeli projekt bądź pozwolenie w myśl obowiązujących przepisów prawa budowlanego są wymagane dla tego rodzaju inwestycji;
- 2) w przypadku wykonania kapitalnego remontu — zestawienie wykonanych robót, a jeżeli wykonano naprawę elementów konstrukcyjnych — projekt i pozwolenie na budowę, o których mowa w pkt 1;
- 3) zaświadczenie organu do spraw budowlanych prezydium właściwej rady narodowej stwierdzające, że został dokonany remont budynku bądź że budynek jest odbudowany, rozbudowany lub nowo wybudowany i nadaje się do użytkowania, ile procent wynosi odbudowa lub rozbudowa oraz że wysokość nakładów materiałowych objętych rachunkami odpowiada zużyciu materiałów w danym rodzaju budownictwa, a jeżeli chodzi o rachunki kosztów fachowej robocizny obcej, że cena robocizny odpowiada warunkom miejscowym;
- 4) zestawienie wydatków poniesionych w związku z inwestycją oraz oryginalne dowody (rachunki) stwierdzające wysokość poniesionych wydatków;
- 5) zaświadczenie właściwego banku lub instytucji kredytowej stwierdzające wysokość udzielonego na inwestycję kredytu, jeżeli podatnik lub wspólnie z nim gospodarujący członek rodziny, którego dochody podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodami podatnika, korzystał z kredytu, bądź oświadczenie podatnika stwierdzające, że ani on, ani wymieniony członek rodziny nie korzystał z kredytu bankowego lub instytucji kredytowej na sfinansowanie tych inwestycji.

3. Do wniosku o przyznanie ulg podatkowych z tytułu kapitalnego remontu maszyn bądź urządzeń należy dołączyć dowody, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, a do wniosku o przyznanie ulg podatkowych z tytułu nabycia i zainstalowania maszyn bądź urządzeń należy ponadto dołączyć dowód nabycia maszyny lub urządzenia, zawierający imię, nazwisko

(firmę) i adres sprzedawcy i nabywcy maszyn bądź urządzeń, rodzaj sprzedanych maszyn bądź urządzeń, datę sprzedaży, cenę sprzedaży i datę całkowitego jej uiszczenia, a w przypadku gdy transakcja dokonana została z jednostką gospodarki nie uspołecznionej — oświadczenie sprzedawcy, że sprzedany przedmiot jest nowy.

4. Oryginalne dowody (rachunki), o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 4, zwraca się podatnikowi po wydaniu decy-

zji przyznającej ulgę z adnotacją na nich, że zostały wykorzystane przy rozpatrzeniu wniosku o ulgę.

5. Gdy organ finansowy uzna dołączone do wniosku dowody za nie wystarczające, wezwie rzemieślnika do przedstawienia dodatkowych dowodów w terminie wyznaczonym.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

217

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 lipca 1960 r.

w sprawie zasad wynagradzania członków komisji społeczno-lekarskiej do spraw leczenia alkoholików.

Na podstawie art. 19 § 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Członkowie komisji społeczno-lekarskiej do spraw leczenia alkoholików, działającej:

- 1) przy organie do spraw zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub
- 2) przy zakładzie lecznictwa zamkniętego,

otrzymują wynagrodzenie za udział w posiedzeniach tych komisji.

2. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu komisji wynosi:

- 1) dla przewodniczącego komisji — 38 zł,
- 2) dla członka i protokolanta (sekretarza) komisji — 25 zł.

3. Wynagrodzenie dla członka komisji-lekarsza może być w uzasadnionych przypadkach podwyższone, nie więcej jednak niż do 38 zł.

4. Wynagrodzenie protokolanta (sekretarza) komisji może być w uzasadnionych przypadkach ustalone ryczałtowo w wysokości nie przekraczającej 400 zł miesięcznie.

5. Wynagrodzenia określone w ust. 2 i 3 wypłaca się tylko za udział w posiedzeniu komisji, odbytym poza godzinami urzędowymi.

§ 2. 1. Członkowi komisji społeczno-lekarskiej, biorącemu udział w posiedzeniu komisji w godzinach służbowych, który w związku z tym utracił zarobek, przysługuje zwrot utraconego zarobku.

2. Wysokość utraconego zarobku powinna być udowodniona ilością czasu poświęconego pracom komisji łącznie z dojazdem oraz przeciętną dziennego lub godzinowego zarobku, stosowaną przy obliczaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

3. Członkowi komisji, korzystającemu ze zwrotu utraconego zarobku, nie przysługuje wynagrodzenie przewidziane w § 1.

§ 3. Zamiejscowi członkowie komisji społeczno-lekarskiej otrzymują niezależnie od wynagrodzenia i zwrotu utraconego zarobku zwrot kosztów przejazdu oraz diety i należność za noclegi według norm ustalonych dla pracowników państwowych przy podróżach służbowych.

§ 4. Należności członków komisji społeczno-lekarskich, przewidziane w rozporządzeniu, przyznaje i wypłaca wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

218

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 sierpnia 1960 r.

w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty wynagrodzenia wolnego od podatku do 850 zł miesięcznie, 200 zł tygodniowo, 34 zł dzien-

nie, 420 zł półmiesięcznie, 390 zł dwutygodniowo i 340 zł dziennie.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że ma również zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 sierpnia 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole